

1 פתחמיה - שהרבה משניות וברייתות שנשנו בסתם נאמרו על פי
2 שיטתו. ואף ברייתא זו הדורשת מ'תזבח' שאין שנים שוחטים זבח
3 אחד נאמרה רק בשיטתו. אבל חכמים אומרים, אפילו שנים
4 שוחטים זבח אחד. ואם כן חזרת קושיית רבא למקומה, מדוע לא
5 חילקה המשנה לשיטת חכמים המתירים שחיתת שנים אף בפרה
6 שנעשתה בהכשר.

7 עוד הקשה אביי: ואף לרבי אלעזר ברבי שמעון האוסר שחיטה
8 בשנים, נמי יש לה למשנה לפלוג בין תחילת השחיטה לסופה. ויגזון
9 דשחטת חד נברא בשני סודרים, שהתחיל לשחוט בסודר אחד, וקודם
10 שגמר את השחיטה אך חבירו ונטל את הסודר ועטפו באחר, וכך
11 סיים את השחיטה. דאם אינה לשחיטה אלא לבסוף, סודר קמא לא
12 מטמא, מאחר שהיה לבוש בו רק בתחילת השחיטה, ועדיין לא
13 נחשבה זו לשחיטת פרה, ורק סודר בתרא שהיה לבוש בו בסופה
14 מטמא.

15 מסיים אביי את תירוצו: אלא יש לתרץ על קושיית רבא לא כתיורץ
16 רב יוסף לעיל, אלא צריך לומר שרק בפתח לא דפרה קא מיידי -
17 המשנה מדברת, ובאה להשמיענו שאף שלבסוף נפטלה הפרה, מכל
18 מקום היא מטמאה את כל העוסקים בה קודם הפסול. אבל בהשקפה
19 דפרה לא קא מיידי המשנה, ולא ראתה צורך להשמיענו שרק סוף
20 השחיטה מטמאה ואינה לשחיטה אלא לבסוף.

21 הגמרא מבקשה על מאן דאמר אינה לשחיטה אלא לבסוף, מדברי
22 המשנה בפסחים: מתיב רב אידי בר אבין, שנינו בפסחים (טג),
23 שלדעת רבי שמעון השוחט בפסח כל קרבן שהוא בזמן שיש לו חמץ
24 ברשותו, הרי הוא לוקה משום 'לא תשחט על חמץ דם זבחי' (שמות לד
25 כה). אך אינו עובר אלא כשהקרבתו כשר ולא בקרבן פסול. ולפיכך
26 השוחט במועד את הפסח לשמו לשם קרבן פסח, ויש ברשותו חמץ,
27 הרי הוא פטור, לפי שאין זמנו אלא בערב פסח ולא בתוך המועד.

28 ומאחר ששחטו שלא בזמנו לשם פסח הרי הוא פסול, ואין מתחייבים
29 עליו. אבל אם שחט במועד את הפסח שלא לשמו אלא לשם
30 שלמים, ויש ברשותו חמץ, הרי הוא חייב, שכן מאחר ששחטו לשם
31 שלמים הרי הוא קרבן כשר, ולפיכך עוברים עליו. והיינו פה במשמע
32 זו (שם טד), הלא מכך שנתנה 'שלא לשמה חייב', משמע דמתקמא
33 דחייב הוא דווקא משום דחשב בפירושו לשחוטו שלא לשמו אלא

34 לשם שלמים, ורק בכך הוא נעקר מפסח לשלמים. ה"א אם שחטו
35 בתקמא עדיין נשאר עליו שם פסח, ומאחר שנשחט שלא בזמנו הוא
36 פסול, ולפיכך השוחטו על החמץ פטור. והקשינו על זה, ואמאי
37 פטור הוא, פסח שנשחט בשאר ימות השנה שלמים הוא, ומאחר
38 שהוא נעשה לקרבן שלמים כשר, יש להתחייב עליו משום הלאו
39 האמור. וניסינו להסיק מכח קושיא זו, שמע מינה, שאפילו אם
40 נשחט הפסח בשאר ימות השנה בשני עקירה לשלמים על ידי
41 מחשבה מפורשת לשם שלמים, ולא כשנשחט בסתם. ואמור רבי

42 חיאי בר גמדיא, נורקה כפי כל בני התבורה דחיה על הוכחה זו.
43 ואמרו, לעולם פסח שערב זמנו אינו צריך עקירה, אלא ה"א במאי
44 עסקינן, כגון שהיו בעלים של קרבן פסח זה זממא מתיים בערב
45 פסח, הנדתיין הם לפסח שני. ובמקרה זה הוא צריך עקירה משום
46 דסתמא לשמו קאי, שהרי הוא ראוי להקרב לפסח שני. ודווקא ה"א
47 פסח הוא דבעי עקירה, ה"א פסח אחד שאינו עומד להקרב בפסח
48 שני לא בעי עקירה, ומאלו הוא נעשה שלמים.

49 מסיים רב אידי את קושייתו: אי אמת בשלמא ישנה לשחיטה
50 מתחלה ועד סוף, איפסיל ליה הקרבן מתורת שלמים כבר מתחלת
51 השחיטה, שכן אז עדיין היה ראוי להקרב לשם פסח בפסח שני, ועל
52 כן תחילת השחיטה בסתם נעשית לשם פסח ופוסלת אותו מלהקרב
53 בתורת שלמים. אלא אי אמת אינה לשחיטה אלא בסוף, הלא
54 בסופה כבר אין השחיטה עומדת לשם פסח, שהרי מביין דשחט ביה
55 פורתא - מקצת סימנים, כבר אידיה ליה מפתח, ושוב אינו ראוי
56 להקרב בפסח שני. נמצא דאידי - שאר הסימון כי קא שחית אותו
57 שלמים קא שחית. ואף שבתחילת השחיטה עדיין היה ראוי לפסח,
58 מכל מקום אין ההתחלה נחשבת לשחיטה, ואינה פוסלת את הקרבן

59 מדין פסח שנשחט שלא בזמנו, וסוף השחיטה מחייבת משום שכבר

יש בו שם 'שלמים'. ואם כן שוב חזרת קושיית הגמרא בפסחים
למקומה, מדוע השוחט את הפסח על החמץ במועד בסתם פטור.

אמר ליה אבין, נהי דבסוף השחיטה כבר אידיה ליה מפתח, אולם
מדין פסח מי אידיה. שכן לאחר שנשחטו מקצת סימניו, הרי הוא
נעשה בעל מום, ודינו כדון פסולי המוקדשין שהם נפדים ומביאים
מדמיהם קרבן אחר תחתיהם. וכן פסח זה שנדחו בעליו לפסח שני,
מאחר שנפל בו מום בתחילת שחיטתו, הרי הוא עומד להפדות
ולהביא מדמיו פסח שני. ומאחר שאף בסוף השחיטה הוא עומד לדמי
פסח, כל זמן שלא נעקר בפירוש לשלמים עדיין שם פסח עליו,
ושחיטתו בסתם עשויה לשם פסח.

מחזק אביי את תירוצו: ובי תירוצו: ובי תירוצו האמור, ולומר
שלאחר שהומום הפסח על ידי תחילת שחיטתו שוב אינו ראוי
להפדות ולהביא מדמיו פסח שני, משום שפדיון קרבן בעל מום בצי
העמדה והערקה, ולאחר שנשחטה הבהמה הרי היא כמותה ואינה
יכולה לעמוד על רגליה - אין זו קושיא. ומשום דהתנן, שחט בה
שנים או רוב שנים, ועדיין היא מפורקת, הרי היא כמותה לכל
דבריה. אם כן אף לאחר תחילת שחיטתו עדיין ראוי הפסח להעמדה
והערקה, ועומד להפדות ולהביא מדמיו פסח שני.

הגמרא מביאה מחלוקת האמוראים בבהמה שנשחטה בכמה
מקומות: אמר רב יהודה אמר רב, השוחט בשנים ושלשה מקומות
- שלאחר ששחט במקום אחד רוב הסימנים חתך את הסימנים
במקום אחר או בשני מקומות נוספים, למעלה או למטה במקום
השחיטה, שחיטתו בשרה.

ואמר רב יהודה: כי אמריה לדין זה קמיה דשמואל אמר לי, אם
חתך את הסימנים ביותר ממקום אחד, שחיטתו פסולה. משום דבעינן
שחיטה מפורעת - מגולה וניכרת, וליכא. שבשחיטה רגילה
מתרחקים שני צידי החתך זה מזה ובית השחיטה מתרווח וחללו
מגולה. אבל אם חתך חתכים נוספים למעלה או למטה ממנו, שוב
אין מתרחב חלל בית השחיטה, ואינו מגולה.

הגמרא מביאה עוד אמורא הסובר כשמואל: ואף רבי שמעון בן
לקיש סבר, בעינן שחיטה מפורעת, ומשום כן השוחט בכמה
מקומות שחיטתו פסולה. דאמר רבי שמעון בן לקיש, מנין לשחיטה
שהיא צריכה להיות מפורעת, שנאמר (ירמיה טו)
מךמה דבר'. מכאן שהשחיטה צריכה להדמות לדקירת חץ, וכשם
שהחץ חותך במקום אחד וממשיך לחתוך באותו מקום, כן השחיטה
צריכה להיות במקום אחד.

רבי אלעזר מקשה על שיטת שמואל וריש לקיש מהמשנה הלהן:
מתיב רבי אלעזר על שמואל וריש לקיש, שנינו במשנה להלן (ע"א),
שנים או חיון פסכין ושושטין, אפילו אחד מלמעלה ואחד מלמטה
שחיטתו בשרה. וסבר רבי אלעזר, שהכוונה לשני בני אדם
השוחטים בשני סכינים, ואחד מהם שוחט בחלק העליון של הסימנים
לצד הראש, והשני שוחט בחלק התחתון לצד הזוהר. ולדבריהם,
אמאי השחיטה כשירה, וה"א בשחיטה בכמה מקומות ליכא שחיטה
מפורעת.

רבי ירמיה מתרץ את הקושיא האמורה: אמר ליה רבי ירמיה,
משנתניו מדברת בבהמה שנשחטה פסכין אחד ועל ידי שני בני
אדם במקום אחד, ואפילו אחד למעלה ואחד למטה שחיטתו
כשירה. ואף שהם מחזיקים את הסכין באלכסונו של רוזב הצואר,
ומצד אחד נשחט הסימן בצידו העליון ומהעבר השני הוא נשחט
בצידו התחתון, מכל מקום שחיטה מפורעת היא.

רבי אבא מקשה על רבי ירמיה: אמר ליה רבי אבא לרבי ירמיה, אי
הכי היינו דתני ע"ה - יקשה על מה שמפרשת הברייתא שחידוש
המשנה הוא, שאין חוששין שפמא יתרפו את הבהמה זה על זה -
בכך שהם מצטרפים זה לזה. אי אמרת בשלמא בשתי סכין ושני
בני אדם השוחטים בשני מקומות, מבוארת שפיר הברייתא. שכן
מהו דתניא, ליחוש דלמא סמכי אהרדי, והאי לא אתי למעבד
רוכא, והאי לא אתי למעבד רוכא - שיש מקום לחשוש שכל אחד
מהם ישחוט מקצת סימנים, ויסמון על כך שחבירו ישחט את הרוב,
ומתוך כך לא ישחט את הרוב אף אחד מהם. קא משמע לן דאין
המשך בעמוד קל

דינו כמטלית, או שאין בכיסוי הסכין על ידי הצמר משום חלדה.
 מסיקה הגמרא: תיקו – תעמודנה שאלות אלו בספק, שלא נפשטו.
 הגמרא מביאה ספק נוסף בדין חלדה: **בְּעֵי רַב פִּפְא, אִם שָׁחַט אֶת**
רוב הסימנים כהלכתם, ואחר כך החליד את הסכין בְּמִיעוּט האחרון
של הסימנים ושחטו בדרך חלדה, מהו דינו, האם לאחר שנשחט
הרוב כדינו כבר הוכשרה השחיטה, והמיעוט האחרון אינו מעלה
ולא מוריד. או שמא אף שאין מיעוט זה צריך שחיטה כלל, מכל
מקום אם נשחט שלא כדין הרי הוא פוסל את השחיטה כולה, שכן
שחיטה אחת היא. מסיקה הגמרא: תיקו.

משנה

המשנה שלפנינו מביאה כמה דינים בהלכות שחיטה, וביניהם 'פסול
 דרסה': **הַשׁוֹחֵט שְׁנֵי רֵאשִׁין שֶׁל שְׁתֵּי בְהֵמוֹת בְּאַחַד – באותה הולכת**
והבאת הסכין, שְׁחִיטתו בְּשֶׁרֶה.
שְׁנַיִם אוֹחִין בְּסַפִּין וְשׁוֹחֲטִים יחד בהמה אחת, וְאִפִּילוּ אִם אֶחָד
שׁוֹחֵט לְמַעְלָה בגובהו של הסימן וְאֶחָד לְמַטָּה בתחתית הסימן,
שְׁחִיטתו בְּשֶׁרֶה.

הִתִּיז אֶת הָרֵאשׁ כֶּבֶת אַחַת, כדרך שמתז דבר קשה כקנה או דלעת
בדחיקת הסכין בכח ולא בדרך הולכה והבאה, שחיטתו פְּסוּלָה
משום 'דרסה'.

הִיָּה שׁוֹחֵט במשיכת הסכין ולא בדרסה, וְהִתִּיז אֶת הָרֵאשׁ כֶּבֶת
אַחַת – שבהבאת הסכין לבדה כבר הותן הראש, אִם יֵשׁ בְּסַפִּין
אורך של עוד מְלֵא צְנַאָר מחוץ לצואר, כלומר אורך הסכין הוא
כאורך שני צוארי הבהמה הנשחטת, שחיטתו בְּשֶׁרֶה. אבל אם אין
בסכין כדי אורך זה שחיטתו פסולה, שכן לא יתכן שתחתוך סכין זו
את רוב הסימנים בתנועה אחת בלא דרסה.

הִיָּה שׁוֹחֵט שְׁתֵּי בְהֵמוֹת יחד, וְהִתִּיז אֶת שְׁנֵי הָרֵאשִׁין כֶּבֶת אַחַת
בהבאה או בהולכה אחת קודם שהספיק להחזיר את הסכין, אִם יֵשׁ
בְּסַפִּין אורך של עוד מְלֵא צְנַאָר אֶחָד מחוץ לשני צוארי הבהמות
הנשחטות, כלומר, שאורך הסכין הוא כאורך שלשה צוארים,
שחיטתו בְּשֶׁרֶה. אבל אם אין בסכין כאורך זה שחיטתו פסולה, שכן
בפחות משיעור זה לא יתכן שיהתכו סימני שתי הבהמות בתנועה
אחת של הסכין בלבד בלא דרסה. בְּמָה דְּכָרִים אֲמוּרִים, בְּזָמַן
שְׁהוֹלִיךְ את הסכין על הצואר וְלֹא הִבִּיא אותה בחזרה, או שְׁהִבִּיא
את הסכין וְלֹא הוֹלִיךְ אותה בחזרה, אלא שחט בתנועה אחת בלבד.
אֲבָל אִם הוֹלִיךְ את הסכין וְהִבִּיא אותה, אִפִּילוּ אִם הִסְכִּין היא
באורך כֹּל שְׁהוּא, וְאִפִּילוּ אִם שָׁחַט בְּאִזְמֵל שהוא תער דק וקטן
מאד, שחיטתו בְּשֶׁרֶה. שכן כל שהוא מוליך ומביא יכול לגמור את
שחיטת שני הסימנים בכמה בהמות בלא דרסה.

גמרא

הגמרא מביאה מקור פסול דרסה: **מֵאָה הֵנִי מִלֵּי שאם התיז את**
הראש בבת אחת שחיטתו פסולה. אָמַר שְׁמוּאֵל, דְּאָמַר קְרָא (ירמיה)
וְחִין שְׁחוּט לְשׁוֹנֵם מְרָמָה דְּבַר'. מה חץ הולך במשיכה, אף
שחיטה צריכה להיעשות במשיכת הסכין.

הגמרא מביאה מקור נוסף לפסול דרסה: **תָּנָא דְּבִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל,**
נֹאמַר בתורה (ויקרא א ט) 'וְשָׁחַט, וְאִין 'וְשָׁחַט' אֶלָּא לשון 'וְשָׁחַד',
כלומר משיכת הסכין על הצואר בהולכה והבאה. וְכֵן הוּא אָמַר
(מלכים א' י טו) 'וְהִבַּ שְׁחוּט', שמשמעו 'זהב משוך', שכשהוא רך
מושכים ממנו חוטים. וְעוֹד אָמַר הכותב, 'חִין שְׁחוּט לְשׁוֹנֵם מְרָמָה
דְּבַר'. שואלת הגמרא: מֵאָה 'וְאָמַר', לשם מה הוצרך תנא דבי רבי
ישמעאל להביא מקור נוסף. משיבה הגמרא: וְכִי תִימָא – (אם תאמר)
שְׁמִי וְהִבַּ שְׁחוּט' אין הכרח שהוא מלשון משיכה, שכן יש לפרש
שְׁשָׁחוּט' מלשון 'נְפְלוּהוּ בְּחוּט' הוּא, תָּא שְׁמַע – בוא ולמד מ'חץ
שְׁחוּט לְשׁוֹנֵם' ששחיטה היא מלשון משיכה.

רַבָּא הָוֵה בְּדִיק לִיה גִּידָא – בדק חץ מחשש פגימה לרבי יונה בר
תחליפא, וירה רבי יונה חץ זה וְשָׁחַט בָּה עוֹפָא בְּהַדִּי דְּפָרְחַ – תוך
כדי מעופף.
מקשה הגמרא: וְדִלְמָא עֲבִיד חֲלָדָה, שכן יתכן שחדר החץ תחת
הסימנים ושחטם בדרך חלדה שהיא שחיטה פסולה. מתרצת הגמרא:
חֲוִינָן

שְׁמָא יְדָרוּסוּ זָה עַל זָה, ולא 'שמא יטרפו זה על זה. שמתוך זה
מושך את הסכין לכאן וזה מושך לכאן, הם דוחקים את הסכין על
הצואר, ויש לחוש שמא יתיזו את הראש בבת אחת.

הגמרא מביאה קושיא נוספת על שיטת שמואל וריש לקיש: **מְתִיב**
רַבִּי אֲבִין, שנינו בברייתא, שְׁחַט אֶת הַחוּשְׁט לְמַטָּה וְאֶת הַקֶּנָּה
לְמַעְלָה, או ששחט אֶת הַחוּשְׁט לְמַעְלָה וְאֶת הַקֶּנָּה לְמַטָּה, שְׁחִיטתו
בְּשֶׁרֶה. ולדברי שמואל וריש לקיש אִמָּא השחיטה כשירה, וְהָא
מֵאָחַר שהושט הקנה לא נשחטו באותו גובה, לִיבָא שְׁחִיטָה
מְפֹרָצַת, שכן אין במקום אחד רוב סימנים שחוטים.

הוּא מְתִיב לָהּ, והוא מְפָרֵק לָהּ – רב אבין שהקשה הוא אף זה
שמתרץ, שהברייתא מדברת בְּשְׁחִיטָה הַעֲשׂוּיָה באלכסון בְּחוּדוֹ של
קוֹלְמוֹס העשוי בשיפוע. וכגון שהתחיל לשחוט את הקנה מלמעלה,
והתך בשיפוע כלפי מטה, ובמקום שנגמרה שחיטת הקנה התחילה
שחיטת הושט, שאף שהקנה שחוט למעלה והושט למטה, מכל מקום
שחיטת שניהם מחוברות זו לזו, והרי זו שחיטה מפורעת.

הגמרא מביאה מעשה שמשתמע ממנו שהלכה כרב: **הָהוּא תוֹרָא**
(-שור) דְּאִישְׁחַט בְּשְׁנַיִם וְשָׁלַשׁ מְקוּמוֹת. עַל (-בא) רַב יִצְחָק בֶּר
שְׁמוּאֵל בֶּר מִרְתָּא, שְׁקַל מְשׁוּפְרֵי שׁוּפְרֵי – ונטל לעצמו נתח
משובח מהשור. אָמַר לִיה רַבִּי זִירָא, לְמַדְתִּנּוּ רַבִּינוּ, שִׁמְשַׁנְתִּינוּ
המכשירה שחיטה בשנים, ומתירה אף בְּשְׁנֵי סַפִּינָן וְשְׁנֵי אֲדָם
השוחטים בשני מקומות, וכדברי רב ולא כדברי שמואל וריש לקיש.

אחד מהדברים הפוסלים בשחיטה הוא 'חלדה'. שאם הסכין מכוסה
בשעת השחיטה, השחיטה פסולה. ודנה הגמרא שלפנינו באופני
פסול זה: אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, אִם תְּחַלִּיד (-תחב) אֶת הַסַּפִּין
בֵּין סִימָן לְסִימָן וּפְסָקוּ – וחתך את הסימן התחתון, ואחר כך הוציא
את הסכין ושחט את הסימן העליון כדרכו, שחיטה זו פְּסוּלָה, שהרי
בשעה ששחט את הסימן התחתון היתה הסכין מכוסה וטמונה תחת
הסימן העליון שהוא מכלל השחיטה. אבל אם תחב את הסכין תַּתַּת
הַעוֹר ושחט את שני הסימנים, שחיטתו בְּשֶׁרֶה, שכן העור אינו מכלל
השחיטה, ואין חלדה פוסלת אלא כשהסכין תחובה תחת דבר שהוא
בר שחיטה.

שואלת הגמרא: **מֵאָה קָא מְשַׁמַּע לָן רב דינו הראשון, הלא כבר**
תְּנִינָא דִין זה במשנה להלן (בב). או שְׁשָׁחַט את הסימן הראשון
כהלכתו ואחר כך החליד את הסכין תַּתַּת הסימן הַשְּׁנִי וּפְסָקוּ, רַבִּי
יִשְׁבַּב אָמַר, הרי היא נְבִלָה ומטמאה במגע ובמשא. רַבִּי עֲקִיבָא
אָמַר, הרי היא כְּמִרְפָּה שנשחטה, שאינה מטמאה כנבילה. הרי
שלדברי הכל הלכות הסכין תחת הסימן פוסלת את השחיטה, ולא
נחלקו רבי ישבב ורבי עקיבא אלא אם היא טריפה או נבילה.

משיבה הגמרא: **אִי מְתִינִיתִין בלבד הָוֵה אֲמִינָא, הֵנִי מִלֵּי שהיא**
פסולה, דווקא כשהוא שוחט את הסימן מְלַמְטָה לְמַעְלָה, ופסול
חלדה אינו משום שהסכין מכוסה אלא משום דְּלֹא קַעְבִּיד בְּרַדְךָ
שְׁחִיטָה, והקפידה התורה שתהיה דווקא מלמעלה למטה. אֲבָל אִם
תחב את הסכין בין שני הסימנים ושחט את הסימן התחתון כדרכו
מְלַמְטָה לְמַטָּה, דְּקַעְבִּיד בְּרַדְךָ שְׁחִיטָה, אִימָא שְׁפִיר דְּמִי
ושחיטתו כשירה. קָא מְשַׁמַּע לָן רב, שאפילו באופן כזה השחיטה
פסולה, משום ששחיטת הסימן התחתון היתה בהחלדה.

הגמרא חוזרת עתה לדינו השני של רב: רב יהודה אמר בשם רב שאם
 תחב את הסכין תַּתַּת הַעוֹר שחיטתו בְּשֶׁרֶה. אבל בִּי רַב (-תלמידי
 בית רב) אָמְרֵי בשמו, חלדה תַּתַּת הַעוֹר, אִינִי יוֹדַע מה דינה, האם
 גם באופן זה ישנו לפסול חלדה, או שמא אין חלדה אלא בסכין
 התחובה בתוך הצואר עצמו, אבל לא תחת העור שהוא מחוץ
 למקום השחיטה.

הגמרא מביאה כמה ספיקות בדין חלדה לשיטת בי רב: **אִיבְעִיא לָהּ,**
לְבִי רַב דְּאָמְרֵי חלדה תַּתַּת הַעוֹר אִינִי יוֹדַע אם היא פוסלת או לא,
אם תחב את הסכין תַּתַּת מְטִילִית הכרוכה סביב צואר הבהמה, מהו
דינו. האם לפי הצד שכיסוי על ידי העור נחשב לחלדה אפילו שהוא
מחוץ למקום השחיטה, כמו כן כיסוי על ידי המטלית נחשב לחלדה.

או שמא דווקא תחיבה תחת העור היא חלדה, שכן העור הוא מגוף
 הבהמה, אבל המטלית שאינה מגוף הבהמה אינה גורמת לפסול
 חלדה. עוד מסתפקת הגמרא: אם תחב את הסכין תַּתַּת צְמָר מְסוּבָּךְ
 (-צפוף, שסיביו כרוכים זה בזה) שעל צואר הבהמה, מהו דינו. האם

121

המשך ביאור למס' חולין ליום שלישי עמ' א

6 והבאת הסכין אלא יבואו לידי דרסה.
7 רבי אבין מתרץ: אָמַר לִיה רַבִּי אֲבִין לרבי אבא, לעולם מדברת
8 המשנה בשני בני אדם האוחזים בסכין אחד, ואכן תִּנְי (–תגרוס)
9 בדברי הברייתא 'אִין חוֹשְׁשִׁין

1 חוֹשְׁשִׁין לכך. אֵלָא אִי אָמַרְתָּ בְּסַכִּין אַחַת וּשְׁנַי בְּנֵי אָדָם, יקשה
2 הֲאִי דקתני 'אִין חוֹשְׁשִׁין שְׁמַא יִטְרַפוּ זֶה עַל זֶה, שהרי אין ספק
3 שנשחטו רוב הסימנים ואין שום מקום לחשש זה, אלא 'שְׁמַא יִדְרוֹסוּ
4 זֶה עַל זֶה' מִיִּפְעֵי לִיה – והיה לברייתא לומר שאין לחשוש שמתוך
5 ששניהם אוחזים יחד באותה סכין שמא לא ישחטו כדין בהולכת
